

ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหาของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
จันทบุรี トラด*

THE CORRELATION BETWEEN SOCIAL INTELLIGENCE AND PROBLEM
SOLVING SKILLS OF MATTHAYOMSUKSA 6 STUDENTS UNDER THE
SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE CHANTHABURI TRAT

¹สิรภัทร จิตนาวาสาร และ ²อุทัยวรรณ สายพัฒนา

¹Sirapat Jitanawasan and ²Uthaiwan Saipatthana

¹⁻² มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

¹⁻² North Bangkok University, Thailand

¹Corresponding Author's Email: jsirapat.040143@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี トラด 2) เพื่อศึกษาทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี トラด และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี トラด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี トラด ปีการศึกษา 2567 จากการใช้การสุ่มอย่างง่ายแบบเป็นสัดส่วน จำนวน 301 คน เครื่องมือ คือ แบบวัดความฉลาดทางสังคม มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่ามี 5 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ .93 และแบบวัดทักษะการแก้ปัญหา มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ .91 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัย พบว่า 1) ความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี トラด โดยรวมและทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับมาก ยกเว้นความมั่นใจ อยู่ในระดับปานกลาง 2) ทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี トラด พบว่า โดยรวมและองค์ประกอบการพิจารณาสาเหตุของปัญหาการหาแนวทางแก้ปัญหาอยู่ในระดับดี

* Received 3 March 2025; Revised 14 March 2025; Accepted 17 March 2025

องค์ประกอบการระบุปัญหา และการทดลองแก้ปัญหา อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนองค์ประกอบ การตรวจสอบผลอยู่ในระดับดีมาก และ3) ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับทักษะ การแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จันทบุรี ทรายต มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับสูงมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ความฉลาดทางสังคม ทักษะการแก้ปัญหา ความมีน้ำใจ

Abstract

This research aimed to 1) Study the level of Social Intelligence among Matthayomsuksa 6 students under the Secondary Educational Service Area Office Chanthaburi Trat. 2) Study the Problem-Solving Skill of Matthayomsuksa 6 students under the secondary educational service area office Chanthaburi Trat. And 3) Study the relationship between Social Intelligence and Problem-Solving Skills among Matthayomsuksa 6 students under the secondary educational service area office Chanthaburi Trat. The sample consisted of 301 Matthayomsuksa 6 students from Mueang Trat District by Stratified Random Sampling, Trat Province, in the academic year 2024. The research tool a Social Intelligence measurement scale based on a five-rating scale, with a reliability coefficient of .93 and the Problem-Solving Skills test consisted of multiple-choice questions with four answer options and had a reliability coefficient of .91. The statistic for data analysis included percentage, mean, standard deviation, and Pearson correlation.

The result revealed that: 1) The overall Social Intelligence of Matthayomsuksa 6 students was at a high level across all aspects, except for kindness, which was at a moderate level. 2) The overall Problem-Solving Skills of the students were at a good level. Specifically, the components of Root Cause Analysis and Solution to Problem were at a good level, while Problem Identification and Problem Solving were at a moderate level. Audit of results was at a very good level. And 3) The correlation between social intelligence and problem-solving skills was significantly positive at a very high level, with statistical significance at the .01 level.

Keywords: Social Intelligence, Problem Solving Skills, Kindness

บทนำ

ปัจจุบันสังคมไทยตกอยู่ในยุคโลกาภิวัตน์หรือโลกศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงของบริบทเศรษฐกิจและสังคมโลก อันเนื่องจากการปฏิวัติดิจิทัล (Digital Revolution) การเปลี่ยนแปลงอุตสาหกรรม 4.0 (The Fourth Industrial Revolution) การดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ 2573 (Sustainable Development Goals: SDGs 2030) ที่ประเทศไทยได้ให้สัตยาบัน รวมทั้งผลกระทบของการเป็นประชาคมอาเซียน และความต้องการกำลังคนที่มีทักษะในศตวรรษที่ 21 และพฤติกรรมของประชากรที่ปรับเปลี่ยนไปตามกระแส (แผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2560 – 2579) เพราะในยุคโลกาภิวัตน์ที่เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ มีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้นทุกวัน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะระบบการติดต่อสื่อสาร ที่มีผลให้การรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ สามารถส่งต่อกันได้ในเวลาอันรวดเร็วทั่วทุกมุมโลก ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างคนต่างชาติต่างภาษา เกี่ยวกับความรู้ทางด้านต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง กฎหมาย นานาประเทศสามารถติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ได้หลากหลาย ข้อมูลจึงมีการเพิ่มเติมใหม่อยู่ตลอดเวลา เต็มไปด้วยการแข่งขัน มีความเปลี่ยนแปลง ผันผวนทำให้ผู้คนที่ต้องปรับตัวให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นให้ได้อย่างเหมาะสม (มะลิ ทิพย์ประจง, 2563) ด้วยความต้องการทางสังคมนี้เอง กระบวนการศึกษาธิการจึงจำเป็นต้องพัฒนาการศึกษาเพื่อให้นักศึกษาที่ศึกษาจบแล้วนั้นสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุขในยุคปัจจุบัน

จากข้อมูลสำนักรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) เผยผลประเมินคุณภาพภายนอกของโรงเรียนประมาณ 13,000 โรงเรียนทั่วประเทศ พบว่า นักเรียนมีทักษะการคิดอยู่ในระดับดี เพียงประมาณ 12.90 % สืบถึงคุณภาพของนักเรียนไทยที่ยังคงอ่อนด้อยในด้านความคิด ตรงกับข้อมูลของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พบว่าเด็กไทยทำข้อสอบอัตนัย และข้อสอบอธิบายความไม่ค่อยได้ เพราะปัญหาการเรียนการสอนของไทยส่วนใหญ่ยังเน้นการสอนเนื้อหาวิชาการท่องจำมากกว่าการพัฒนาความสามารถในการคิดเชิงวิเคราะห์ เรียบเรียงและสื่อสารความคิด (พิมพ์พร ภิญโญ, 2565) และในโรงเรียนหรือสถานศึกษายังคงมีปัญหาเรื่องการทะเลาะวิวาท การยกพวกตีกัน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2556) การเป็นโรคซึมเศร้า ไม่สร้างสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน ปัญหาความขัดแย้งกับพ่อแม่ ไม่สามารถปรับตัวอย่างเหมาะสมกับเพื่อนต่างเพศ (อาภา จันทรสกุล, 2551) แสดงให้เห็นว่าทั้งสองทักษะยังคงเป็นปัญหาในการพัฒนานักเรียน

ทักษะสำคัญในการดำรงชีวิตในสังคมของยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 4 กลุ่มหลัก คือ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการจัดการบริหารงานตนเอง ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น และทักษะการใช้เทคโนโลยี (World Economic Forum, 2020) จากข้อมูลผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ย้อนหลัง 5 ปี ตั้งแต่ปี 2562 – 2566

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บนเว็บไซต์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด พบว่าคะแนนเฉลี่ยรายวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ไม่ถึง 50 คะแนน โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด ซึ่งวิชาที่กล่าวมานี้ต้องใช้การพิจารณาแก้โจทย์ปัญหาและกระบวนการแก้ปัญหาเพื่อให้ได้วิธีคำนวณหาคำตอบที่ถูกต้องที่สุด พบว่านักเรียนโรงเรียนในอำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด ที่ผู้วิจัยเคยไปฝึกสอน มีอาการเป็นโรคซึมเศร้า ไม่ชอบเข้าสังคมแม้นักเรียนกลุ่มนี้มีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับนักเรียนทั้งโรงเรียนก็ไม่ควรละเลย จากการค้นคว้ายังไม่พบข้อมูลที่รายงานถึงการเป็นโรคซึมเศร้าในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาดังกล่าวเลย แสดงให้เห็นว่าปัญหาทางการเข้าสังคมหรือการใช้ชีวิตรวมกันกับผู้อื่นยังไม่เป็นสิ่งที่ถูกให้ความสำคัญ อีกทั้งเว็บไซต์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด รายงานว่ามีนโยบายปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตอาสา เป็นพลเมืองที่ดี อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ ซึ่งสอดคล้องกับบริบทในยุคศตวรรษที่ 21

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการแก้ปัญหากับความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นข้อมูลหรือแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะสมทั้งการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและความฉลาดทางสังคมในอนาคต เพราะทักษะเหล่านี้เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ รวมไปถึงเป็นทักษะที่นักเรียนนำไปประยุกต์ใช้และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ไม่ว่าจะเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด
2. เพื่อศึกษาทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด

สมมติฐานการวิจัย

ความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ปวริศา ภวเจริญผล (2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การตรวจสอบกลุ่มตัวแปรความฉลาดทางสังคมที่ทำนายสุขภาพจิตทางบวกของครูในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในจังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ตัว

แปรทักษะการแก้ปัญหาและตัวแปรการรู้จักยึดหยุ่นมีความสัมพันธ์กับตัวแปรสุขภาพจิตทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ศิริยุทธ บุสหงษ์ (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางสังคมโดยรวมของนักศึกษาพยาบาลเท่ากับ 105.09 (S.D. = 9.49) อยู่ในระดับปานกลาง ความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียน รูปแบบการเผชิญปัญหาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และบรรยากาศการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .593, .572, .562$ และ $.218$ ตามลำดับ)

สรุป ตัวแปรความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมถึงความสามารถในการปรับตัวตามสภาพสังคมหรือความฉลาดทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเผชิญปัญหา ตัวแปรของทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด ในอำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด จำนวนโรงเรียน 7 โรงเรียน ประกอบไปด้วยโรงเรียน ตราษตระการคุณ สตรีประเสริฐศิลป์ ตราดสรรเสริญ วิทยาคม เขาน้อยวิทยาคม อ่าวใหญ่พิทยาคาร เนินทรายวิทยาคม และวัดศิริวิหาร(สมเด็จพระวันรัต อุปลัมภ์) จำนวนนักเรียน 721 คน (เว็บไซต์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด, 2567)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด ในอำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด จำนวนโรงเรียน 7 โรงเรียน ปีการศึกษา 2567 จำนวน 251 คน ได้มาจากการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie, R. V. & Morgan, D. W., 1970) ใช้การสุ่มอย่างง่ายแบบเป็นสัดส่วน (Stratified Random Sampling) และเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ครอบคลุมต่อการวิเคราะห์มากที่สุด อีกทั้งเพื่อป้องกันความไม่สมบูรณ์ของแบบวัดที่ได้รับคืนมา ผู้วิจัยจึงทำการปรับจำนวนกลุ่มตัวอย่างขึ้นร้อยละ 20 ซึ่งรวมกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนทั้งหมด 301 คน

2. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย มีดังนี้ 1. แบบวัดความฉลาดทางสังคม (Social Intelligence Test) จำนวน 1 ฉบับ 2. แบบวัดทักษะการแก้ปัญหา (Problem-Solving Skills Test) จำนวน 1 ฉบับ

2.1 แบบวัดความฉลาดทางสังคม (Social Intelligence Test) แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบวัด มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) เพื่อสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบวัด ได้แก่ 1) เพศ 2) อายุ 3) ชื่อสถานศึกษา

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับความฉลาดทางสังคม ลักษณะแบบวัดเป็นแบบมาตราประมาณค่า มี 5 ระดับ (Rating Scale) ซึ่งมีความหมาย ดังนี้ 5 หมายถึง ความฉลาดทางสังคม อยู่ในระดับมากที่สุด 4 หมายถึง ความฉลาดทางสังคม อยู่ในระดับมาก 3 หมายถึง ความฉลาดทางสังคม อยู่ในระดับปานกลาง 2 หมายถึง ความฉลาดทางสังคม อยู่ในระดับน้อย 1 หมายถึง ความฉลาดทางสังคม อยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.1.1 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน โดยศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดความฉลาดทางสังคม ดังนี้ 1) ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับความฉลาดทางสังคมเพื่อศึกษาวิเคราะห์รายละเอียดก่อนนำไปสร้างแบบวัด 2) ศึกษาเอกสาร และหลักการสร้างเครื่องมือที่เป็นแบบวัดความฉลาดทางสังคม 3) นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลกำหนดขอบเขตของเนื้อหา เพื่อดำเนินการสร้างแบบวัดความฉลาดทางสังคม ให้ครอบคลุมเนื้อหาและกรอบแนวคิดวิจัย 4) สร้างแบบวัดความฉลาดทางสังคม จำนวน 50 ข้อ ให้ครอบคลุมเนื้อหาและกรอบแนวคิดวิจัย 5) นำแบบวัดที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ 6) แก้ไขปรับปรุงแบบวัดตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ 7) นำแบบวัดที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขและผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านวัดและประเมินผล จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับขอบข่ายที่จะศึกษาตามนิยามศัพท์เฉพาะ (Index of Congruence: IOC) ซึ่งเกณฑ์การพิจารณาค่า IOC ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีความสอดคล้องหรือความเที่ยงตรงมีคุณภาพใช้ได้ 8) นำผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มาคำนวณค่าความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ของข้อคำถามจำนวน 50 ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .67 – 1 9) นำข้อคำถามที่มีความสอดคล้องและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจัดทำเป็นแบบวัดฉบับทดลองใช้ (Try-Out) เพื่อหาคุณภาพต่อไป 10) นำแบบวัดความฉลาดทางสังคม จำนวน 50 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-Total Correlation Coefficient) ได้ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .26 - .75 จำนวน 47 ข้อ จากนั้นหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตามวิธี ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .93 11) นำ

แบบวัดที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและผ่านการหาคุณภาพแล้วไปจัดทำเป็นแบบวัดเพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2 แบบวัดทักษะการแก้ปัญหา (Problem-Solving Skills Test) สร้างสถานการณ์เกี่ยวกับการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันทั่วไปทั้งหมด 5 สถานการณ์ ที่ครอบคลุมการวัดองค์ประกอบของทักษะการแก้ปัญหา ซึ่งสังเคราะห์จากตารางความถี่ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การพิจารณาจากองค์ประกอบที่มีระดับความถี่ตั้งแต่ 6 ขึ้นไป ได้ 5 องค์ประกอบ ดังนี้ การระบุปัญหา การพิจารณาสาเหตุของปัญหา การหาแนวทางแก้ปัญหา การทดลองแก้ปัญหา และการตรวจสอบผล การตอบเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก (Multiple choices)

เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1 หมายถึง คำตอบตรงกับองค์ประกอบของทักษะการแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่กำหนด

0 หมายถึง คำตอบไม่ตรงกับองค์ประกอบของทักษะการแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน มีดังนี้

ร้อยละ 81 – 100 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับดีมาก

ร้อยละ 61 – 80 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับดี

ร้อยละ 41 – 60 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับพอใช้

ร้อยละ 21 – 40 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับควรปรับปรุง

ร้อยละ 0 – 20 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

2.2.1 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนโดยศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดทักษะการแก้ปัญหา ดังนี้ 1) ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะการแก้ปัญหา เพื่อศึกษาวิเคราะห์รายละเอียดก่อนนำไปสร้างแบบวัด 2) ศึกษาเอกสาร และหลักการสร้างเครื่องมือที่เป็นแบบวัดทักษะการแก้ปัญหา 3) นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลกำหนดขอบเขตของเนื้อหา เพื่อดำเนินการสร้างแบบวัดทักษะการแก้ปัญหา ให้ครอบคลุมเนื้อหาและกรอบแนวคิดวิจัย 4) สร้างแบบวัดทักษะการแก้ปัญหา จำนวน 25 ข้อ ให้ครอบคลุมเนื้อหาและกรอบแนวคิดวิจัย 5) นำแบบวัดที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ 6) แก้ไขปรับปรุงแบบวัดตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ 7) นำแบบวัดที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไข และผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และด้านวัดและประเมินผล จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับขอบข่ายที่จะศึกษาตามนิยามศัพท์เฉพาะ (Index of Congruence: IOC) ซึ่งเกณฑ์การพิจารณาค่า IOC ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีความสอดคล้องหรือความเที่ยงตรงมีคุณภาพใช้ได้ 8) นำผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มาคำนวณค่าความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ของข้อคำถามจำนวน 25

ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .67 – 1 9) นำข้อคำถามที่มีความสอดคล้องและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจัดทำเป็นแบบวัดฉบับทดลองใช้ (Try-Out) เพื่อหาคุณภาพต่อไป 10) นำแบบวัดทักษะการแก้ปัญหา จำนวน 20 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-Total Correlation Coefficient) ได้หาค่าความยากง่ายได้ตั้งแต่ .57 - .77 และค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .20 - .67 จำนวน 20 ข้อจากนั้นหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Method) สูตร KR-20 (สมนึก ภัททิยธนี, 2555) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91 11) นำแบบวัดที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและผ่านการหาคุณภาพแล้วไปจัดทำเป็นแบบวัดเพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไปวิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง, การสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ, การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูล

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ต่อไปนี้ 1. ขอนหนังสือจากสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ ถึงผู้อำนวยการสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด เพื่อขอความอนุเคราะห์และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 2. นำแบบวัดทั้งสองฉบับไปวัดนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 301 คน เมื่อนักเรียนทำแบบวัดแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมแบบวัดกลับ จำนวน 301 คน คิดเป็นร้อยละ 100 3. นำแบบวัดมาตรวจสอบความสมบูรณ์เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 แบบวัดความฉลาดทางสังคม (Social Intelligence Test)

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดมาดำเนินการวิเคราะห์ตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) นำข้อมูลจากแบบวัด ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบคำถาม ซึ่งเป็นข้อมูลทั่วไปของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด โดยใช้หาร้อยละ (Percentage) 2) วิเคราะห์ระดับความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามแนวคิดของเบสท์ (Best, J. W., 1970) ดังนี้ คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีความฉลาดทางสังคมอยู่ในระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มีความฉลาดทางสังคมอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง มีความฉลาดทาง

สังคมอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง มีความฉลาดทางสังคมอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีความฉลาดทางสังคมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.2 แบบวัดทักษะการแก้ปัญหา (Problem-Solving Skills Test) ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดทักษะมาดำเนินการวิเคราะห์ ดังนี้ วิเคราะห์ระดับทักษะการแก้ปัญหานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด โดยการหาร้อยละ (Percentage) และนำร้อยละไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามช่วงระดับคะแนน 5 ระดับ (ชวลิต ชูกำแพง, 2551) ดังนี้ ร้อยละ 81 – 100 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับ ดีมาก ร้อยละ 61 – 80 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับ ดี ร้อยละ 41 – 60 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับ พอใช้ ร้อยละ 21 – 40 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับ ควรปรับปรุง ร้อยละ 0 – 20 หมายถึง มีทักษะการแก้ปัญหาระดับ ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

นำผลจากแบบวัดที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson, K., 1896) และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทำในรูปตารางประกอบการบรรยาย

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด ปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความฉลาดทางสังคม (n = 301)

ความฉลาดทางสังคม	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. การตระหนักต่อสังคม	3.85	1.11	มาก
2. ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น	3.62	1.11	มาก
3. การเข้าใจตนเองและผู้อื่น	3.87	1.08	มาก
4. ความมีน้ำใจ	3.22	1.22	ปานกลาง
5. การรับรู้สถานการณ์	3.97	0.98	มาก
รวม	3.69	1.13	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่าความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = 1.13) เมื่อพิจารณาแต่ละองค์ประกอบพบว่า ทุกองค์ประกอบมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ

มาก ได้แก่ การตระหนักต่อสังคม ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 1.11) ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ($\bar{X} = 3.62$, S.D. = 1.11) การเข้าใจตนเองและผู้อื่น ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 1.08) และการรับรู้สถานการณ์ ($\bar{X} = 3.97$, S.D. = 0.98) ส่วนความมีน้ำใจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 1.22)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลร้อยละ และระดับของทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด ปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ร้อยละ และระดับของทักษะการแก้ปัญหา

(n = 301)

ทักษะการแก้ปัญหา	ร้อยละ	ระดับ
1. การระบุปัญหา	42.03	พอใช้
2. การพิจารณาสาเหตุของปัญหา	63.12	ดี
3. การหาแนวทางแก้ปัญหา	64.53	ดี
4. การทดลองแก้ปัญหา	53.75	พอใช้
5. การตรวจสอบผล	82.06	ดีมาก
รวม	61.01	ดี

จากตารางที่ 3 พบว่าทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด โดยรวมอยู่ในระดับดี (ร้อยละ 61.01) เมื่อพิจารณาแต่ละองค์ประกอบพบว่า การระบุปัญหา การทดลองแก้ปัญหา มีร้อยละอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 42.03, ร้อยละ 53.75) ตามลำดับ การพิจารณาสาเหตุของปัญหา การหาแนวทางแก้ปัญหา มีร้อยละอยู่ในระดับดี (ร้อยละ 63.12, ร้อยละ 64.53) ตามลำดับ และการตรวจสอบผล มีร้อยละอยู่ในระดับ ดีมาก (ร้อยละ 82.06)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด ปรากฏดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จันทบุรี ตรีาด

(n = 301)

ตัวแปร	Y	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X
1. ทักษะการแก้ปัญหา (Y)	-	.767**	.848**	.855**	.776**	.836**	.993**
2. การตระหนักต่อสังคม (X ₁)	-	-	.623**	.598**	.452**	.643**	.786**
3. ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (X ₂)	-	-	-	.712**	.555**	.684**	.851**
4. การเข้าใจตนเองและผู้อื่น (X ₃)	-	-	-	-	.531**	.719**	.857**
5. ความมีน้ำใจ (X ₄)	-	-	-	-	-	.482**	.770**
6. การรับรู้สถานการณ์ (X ₅)	-	-	-	-	-	-	.851**
7. ความฉลาดทางสังคม (X)	-	-	-	-	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4 พบว่าความฉลาดทางสังคม กับทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตรีาด มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับสูงมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r_{xy} = .993$)

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตรีาด โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบพบว่า การ ตระหนักต่อสังคม ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การเข้าใจตนเองและผู้อื่น และการรับรู้ สถานการณ์ มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ส่วนความมีน้ำใจ มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ทั้งนี้ผลโดยรวมของความฉลาดทางสังคมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากช่วงวัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ต้องการเข้าสังคมเพื่อน เป็นที่ยอมรับในตัวตนของตนเอง สนใจเพศตรงข้าม โดยความฉลาดทางสังคมสามารถพัฒนาได้ และมีความจำเป็นอย่างมากในการดำรงชีวิตในสังคมของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับกับคำกล่าวของซัลลิแวน (Sullivan, H. S., 1949) ที่กล่าวว่า บุคลิกภาพของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันนั้นมีอิทธิพลมาจากการกระทำ ประสบการณ์ ความทรงจำในอดีต รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในสังคมในแต่ละช่วงวัย ในวัยรุ่นตอนปลาย อายุประมาณ 17- 20 ปี วัยนี้จะมีความคิดที่เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น สนใจทำกิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องความรักกับเพศตรงข้าม และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (ชูชัย พงศ์ไพบูลย์ศิริ และคณะ, 2566) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการเสริมสร้างความฉลาดทางสังคม

ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีระดับความฉลาดทางสังคมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. ทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด โดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาแต่ละองค์ประกอบพบว่า การระบุปัญหา การทดลองแก้ปัญหา มีร้อยละอยู่ในระดับปานกลาง การพิจารณาสาเหตุของปัญหา การหาแนวทางแก้ปัญหา มีร้อยละอยู่ในระดับดี และการตรวจสอบผล มีร้อยละอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งโดยรวมของทักษะการแก้ปัญหาอยู่ในระดับดี อาจเนื่องมาจาก ในชีวิตประจำวันของนักเรียนต้องเจอปัญหาอยู่ตลอดเพื่อการดำรงชีวิต ในกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนจากอิทธิพลภายนอกเร้าให้นักเรียนต้องใช้ประสบการณ์เดิม หรือความรู้ใหม่เพื่อปรับตัวและแก้ปัญหา ซึ่งในการเรียนของนักเรียนต้องประกอบไปด้วยรายวิชาที่ต้องใช้ทักษะการแก้ปัญหาต่าง ๆ หลายวิชา เช่น การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของกูด (Good, C. V. 1973) ได้กล่าวถึง ทักษะการแก้ปัญหา ว่าเป็นวิธีทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งประกอบไปด้วย สังเกตหรือทราบถึงปัญหา ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับปัญหา ตรวจสอบสมมติฐาน เก็บรวบรวมข้อมูลและทดสอบสมมติฐานว่าสามารถแก้ปัญหาได้หรือไม่ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลวิจัยของ (บุญยาพร พลกร และคณะ, 2567) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้ปรากฏการณ์เป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านตีบใต้ จังหวัดเพชรบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้ปรากฏการณ์เป็นฐานมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ด้านการเข้าใจปัญหาด้านการนำเสนอวิธีการแก้ปัญหาและด้านการเลือกวิธีการแก้ปัญหาสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับสูงมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีทิศทางไปทางเดียวกันสูงมาก เนื่องจากความฉลาดทางสังคมมีความเกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ความเข้าใจตนเอง ผู้อื่น และสังคม ซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปได้ ทำให้นักเรียนซึ่งมีความฉลาดทางสังคมโดยรวมอยู่ในระดับมาก พร้อมทักษะการแก้ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับดี ในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนมีความฉลาดทางสังคมโดยรวมอยู่ในระดับต่ำทักษะการแก้ปัญหาก็จะอยู่ในระดับน้อยด้วยเช่นกัน ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนเป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ระบุว่า ความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (ศิริยุทธ บุสหงษ์, 2561) ได้

ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางสังคมโดยรวมของนักศึกษาพยาบาลเท่ากับ 105.09 (S.D. = 9.49) อยู่ในระดับปานกลาง ความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียน รูปแบบการเผชิญ ปัญหา สัมพันธภาพระหว่างบุคคล และบรรยากาศการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความ ฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .593, .572, .562$ และ $.218$ ตามลำดับ) ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปผลได้ดังนี้ ความฉลาดทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด โดยรวมอยู่ในระดับมาก และทักษะการแก้ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยความฉลาดทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับสูงมากกับทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี ตราด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนข้อเสนอแนะในการวิจัย ประกอบด้วย 1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ ประกอบด้วย 1.1 ความฉลาดทางสังคม โรงเรียนควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมในสิ่งที่นักเรียนชอบ และส่งนักเรียนเข้าแข่งขันในรายการที่นักเรียนต้องการทำ เมื่อนักเรียนได้ทำเพื่อผู้อื่นโดยความสามารถของตัวเองแล้วมีคนชื่นชมนักเรียนจะเริ่มมีจิตอาสามากขึ้น และอยากช่วยงานโรงเรียน ครุ มากขึ้น 1.2 ทักษะการแก้ปัญหา โรงเรียนอาจเพิ่มเติมข้อสอบเป็นแนววิเคราะห์สถานการณ์โจทย์ปัญหามากกว่าการท่องจำ จะสามารถส่งเสริมทั้งทักษะการแก้ปัญหาและการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนจะได้รับทักษะการแก้ปัญหา เฉพาะหน้าและเข้าใจเนื้อหาของบทเรียน รวมถึงการนำไปใช้ได้มากขึ้น 1.3 ความฉลาดทางสังคมกับทักษะการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับสูงมาก ทางโรงเรียนสามารถจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความฉลาดทางสังคมหรือทักษะการแก้ปัญหาได้อย่างใดอย่างหนึ่งได้ 2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาปัจจัยของความฉลาดทางสังคมที่ส่งผลต่อทักษะการแก้ปัญหา หรือปัจจัยของทักษะการแก้ปัญหาที่ส่งผลต่อความฉลาดทางสังคม เพื่อศึกษาการส่งผลของตัวแปรทั้งสอง

เอกสารอ้างอิง

ชวลิต ชุกำแพง. (2551). การประเมินการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ชูชัย พงศ์ไพบุลย์ศิริ และคณะ. (2566). แนวทางการเสริมสร้างความฉลาดทางสังคมของ

- นักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา. วารสารสหวิทยาการ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 6 (3), 1341-1359.
- บุญยาพร พลคร และคณะ. (2567). ผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้ ปรากฏการณ์เป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ของเด็ก ปฐมวัย โรงเรียนบ้านต๊อบใต้ จังหวัดเพชรบูรณ์. สิกขา วารสารศึกษาศาสตร์. 11 (2), 85-97.
- ปวีศา ภาวจริณผล. (2559). การตรวจสอบกลุ่มตัวแปรความฉลาดทางสังคมที่ทำนาย สุขภาพจิตทางบวกของครูในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาใน จังหวัดปราจีนบุรี. ใน วิทยานิพนธ์หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ วิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา. วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิมพ์พร ภูญโณ. (2565). การพัฒนาทักษะการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่องการเปลี่ยนแปลงของสารโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบปัญหา เป็นฐาน. ใน วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยา ศาสตร์ศึกษา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มะลิ ทิพย์ประจง. (2563). ภาวะผู้นำในยุคโลกาภิวัตน์ที่ 21. Journal of Roi Kaensarn Academi. 5 (2), 114-121.
- ศิริยุทธ บุสหงษ์. (2561). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา พยาบาล. ใน วิทยานิพนธ์หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาล สุขภาพจิตและจิตเวช. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2555). การวัดผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กภาพสินธุ์: โรงพิมพ์ประสาน การพิมพ์.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จันทบุรี ตราด. (2567). ข้อมูลนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 อำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด ปีการศึกษา 2567. เรียกใช้เมื่อ 14 พฤศจิกายน 2567 จาก <http://info.sesact.go.th/tableSchoolmis.php?op=2>.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2556). สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษากับเส้นทาง การพัฒนาการศึกษาไทย. กรุงเทพมหานคร: บริษัท 21 เซ็นจูรี จำกัด.
- อาภา จันทรสกุล. (2551). เทคนิคการปรึกษาเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 5). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ นนทบุรี : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Best, J. W. (1970). Research in education. (2nd ed.). New Jersey : Prentice-Hall.

- Good, C. V. (1973). Dictionary of Education. New York : McGraw – Hil Book Co.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. Educational and Psychological Measurement. 30 (3), 607-610.
- Pearson, K. (1896). Mathematical contributions to the theory of evolution. III. Regression, heredity, and panmixia. Philosophical Transactions of the Royal Society of London. 187, 253-318.
- Sullivan, H. S. (1949). Conceptions of Modern Psychiatry. Washington, D. C. : William A. White Psychiatric Foundation.
- World Economic Forum. (2020). The Future of Jobs Report 2020, 36.